

ARHITECTURA

REVISTA UNIUNII ARHITECȚILOR DIN ROMÂNIA FONDATĂ ÎN 1906

BNA
2018

6000

pentru
viitor

PROF. DR. ARH. ADRIAN SPIRESCU ÎL RECOMANDĂ PE ARH. MIHAI DUȚESCU

AICI ȘI ACUM

Adrian Spirescu: *Întotdeauna arhitectura a suprapus/condensat date despre loc, beneficiar, arhitect, tradiție. Aceste date provin din educație/școala de arhitectură și sunt prezente și în proiecte/opera construită. Ele converg/aspiră permanent spre perfecțiunea formal / funcțională.*

M.D.: E grea mingea asta pe care mi-o ridicai la fileu, dar am să încerc să dau un răspuns cât mai relevant pentru modul în care mă raportează eu acum la arhitectură.

De ce spun asta? Pentru că relația mea cu această profesie - și, în sens larg, cu chestiunile fundamentale ale ei, dincolo de practica propriu-zisă - relația asta, așadar, suferă periodic nuanțări. Acestea se datorează schimbărilor generale (context profesional, socio-economic, legislativ), apoi celor din imediata mea proximitate, suprapuse peste schimbările din interiorul meu (vârsta, acumulările și interesele culturale, interesele pragmatice, prioritățile personale, familiale etc.) Așadar, după cum vedeți - și după cum, sunt sigur, știți bine - nu rămânem aceiași arhitecți de la începutul și până la sfârșitul carierei. Ca fapt divers, îmi e greu să înțeleg cum unii arhitecți celebri reușesc să fie consecvenți aceluiași principii ani la rând, zeci de ani, aceluiași limbaj, fără să se abată câtuși de puțin de la „marca proprie” și, mai ales, fără să se plictisească de această muncă practică pe bani mulți și-n cel mai previzibil mod cu putință.

Eu nu am o marcă proprie. Nici când eram student și aveam maximă libertate în proiecte nu găseam interesant - ori justificat din punct de vedere etic - să mă autopastîșez.

Mai mult, consider „versatilitatea inteligentă” o calitate în cazul arhitecților, după cum e și atribuirea chiar a unui caracter cumva anonim proiectului - oricum, ceva total opus „arhitecturii cu semnătură”. Lucrările pe care le prezint aici reprezintă cam 5% din volumul total (incluzând și proiectele neconstruite - majoritatea, de fapt). Selectate ar fi cele care mi-au ieșit mai bine - și în sensul proiectării, dar mai ales al execuției. Adică cele la care, foarte simplu spus, am avut noroc. Însă cred că am capacitatea (dobândită de voie, de nevoie în contextul românesc) de a lucra în mod coerent în diferite formule, mai mult sau mai puțin congruente între ele. Un eventual numitor comun ar fi onestitatea - față de amplasament, față de client, față de logica spațială, față de relațiile funcționale etc. - însă foarte rar toate aceste criterii converg spre perfecțiunea despre care spuneai dumneavoastră.

În ceea ce mă privește, nu am atins, până acum, nici măcar o fărâmă din acea perfecțiune, nici chiar în proiectele de sertar, fiind mai tot timpul pradă miilor de atacuri din toate părțile, care fac ca un proiect să se îndepărteze din ce în ce mai mult de ideea inițială pe măsură ce se dezvoltă. Sper ca tonul dubitativ, această înțelepciune amară și destul de previzibilă la care am ajuns după 15 ani de lucru pe cont propriu în România, să nu descurajeze pe nimeni dintre cei aflați la început de drum, aici și acum. Fiindcă este ceva care are legătură strict cu aici și acum, și care ține preponderent de experiența mea subiectivă.

Dar, cu efortul și onestitatea despre care vorbeam mai devreme ale fiecăruia dintre noi, lucrurile în mod sigur se vor schimba în bine.

Imobil de apartamente, birouri și spații comerciale - Calea Dudești
- foto Radu Mălășincu

Mihai Dușescu (n. 1979)

2004 - absolvent cu medalia Bene Merenti - UAUIM București, Facultatea de Arhitectură
- burse și stagii de practică - Napoli, Italia / Londonderry, UK / Barcelona, Spania

2006 - master „Arhitectură Vernaculară și Spațiu Sacru”

2008 - doctorat în Arhitectură

- lector în cadrul UAUIM București, Facultatea de Arhitectură - Departamentul „Sintezele Proiectării”

- autor al câtorva cărți de poezie, eseuri și a romanului „Uranus Park” (Polirom, 2010)
- recompensat cu diferite premii literare - traduceri din textele sale au apărut în engleză, franceză, germană, suedeză și cehă;

PREMII

2017 - Premiul Anualei de Arhitectură București - „Casa-vagon”

Imobil de apartamente - Voluntari, Ilfov - foto Cosmin Dragomir

Ansamblu rezidențial - str. Moșilor - foto Radu Mălășincu

Casa vagon - București - foto Radu Mălășincu

Locuinta pentru două familii - Chitila, Ilfov - foto Cosmin Dragomir

PROF. DR. ARH. ADRIAN SPIRESCU O RECOMANDĂ PE
ARH. ANCA CONSTANTIN

SĂ FACI... LOCURI

Adrian SPIRESCU: *Întotdeauna arhitectura a suprapus/condensat date despre loc, beneficiar, arhitect, tradiție. Aceste date provin din educație/scoala de arhitectură și sunt prezente și în proiecte/ opera construită. Ele converg/aspără permanent spre perfecțiunea formal-funcțională.*

A.C.: Susțin cu tărie că este extrem de importantă „calea”, dacă îi pot spune așa, pe care o construim în anii facultății, îndrumarea de atelier și experiența câștigată atât la nivel estetic, cât și la nivel funcțional. De ce plec de la acest lucru? Poate pentru că, în primul rând, încă din facultate, am intrat în contact și am fost îndrumată de profesori consacrați care și-au pus amprenta asupra modului meu de gândire și de dezvoltare. Din acest motiv consider că este extrem de important cu ce bagaj informațional plecăm din școală și ce direcții urmăm apoi. Este trecerea de la „proiectul de hârtie”, fără responsabilitate, uneori prezentat ca un proiect „ideal”, la proiectul de execuție, cel ce urmează să fie avizat și să corespundă tuturor normelor de proiectare în vigoare. Biroul nostru încearcă să aducă la același nivel de importanță cerința beneficiarului, bugetul lui (care nu este deloc de neglijat) și răspunsul nostru ca soluție de arhitectură.

Consider că, asemenea exercițiului de atelier cu care suntem toți familiarizați, proiectul de arhitectură trebuie să se plieze funcțional utilizatorului și estetic zonei unde urmează să fie inserat. Ca arhitect, trebuie să fim capabili să traducem cerința locului pentru beneficiar care, de cele mai multe ori, nu este documentat ori încearcă să obțină maximum sau chiar peste puterile locului. Din păcate asta este tendința actuală.

Ideal este ca procesul de proiectare să fie adecvat nevoilor beneficiarului însă, având la bază o foarte bună și onestă colaborare și comunicare cu proiectantul. Onestitatea în cerințe și, de ce nu, deschiderea spre propuneri, spre lucruri și experiențe noi pot fi ingredientul secret care dă sens proiectului și soluției de arhitectură. Spațiul, din punctul nostru de vedere, spațiul casei în mod curent, trebuie să reprezinte prin proiect locul familiei, spațiul proiectat, inspirat și construit care să adune și să satisfacă nevoia programului de locuire, dar mai ales cerințele utilizatorului.

Proiectul plecat de la concept, forma ideală, trebuie să evolueze pentru a asigura și reflecta cerințele beneficiarului și a liniilor de design. Acest proces de îndeplinire a cerințelor, de satisfacere personală a proiectului, de control și integrare poate să prezinte urcușuri și coborâșuri, fără să fie însă privite într-un mod negativ, ci mai degrabă constructiv. Ca arhitect lucrăm cu oameni, cu locuri, cu spații, de unde avem mereu de cules informații, idei și trăiri. Experiența ajută să le poți îmbina și corela corect, pentru a putea ajunge la imaginea proporționată pe care cu toții o căutăm în proiectele noastre. Încercăm să ne consultăm mereu, să aducem diferiți specialiști alături de noi pentru ca rezultatul să fie corect din punct de vedere tehnic, înscris în bugetul beneficiarului și plăcut estetic.

Din fiecare proiect rămâi cu ceva, înveți și testezi lucruri noi, pe care am vrea să avem curajul să le folosim, să le punem în practică, trecând de la proiectarea exersată în cadrul orelor de atelier cu studenți, către partea de realitate.

Să fii arhitect nu înseamnă neapărat să faci „case frumoase” așa cum uneori spun beneficiarii noștri, ci să exersezi să faci locuri și spații pe care le poți numi acasă, să îți păstrezi demnitatea în procesul de proiectare și, cel mai important, să ai timp pentru formarea și documentarea ta profesională.

Casa din pădure

Anca CONSTANTIN (n. 1981)

2002 - câștigătoare a concursului Amenajarea Pasajului Englez - Calea Victoriei - București

2003 - Student Socrates Erasmus Fachhochschule - Regensburg-University of Applied Sciences-Germania

2004 - câștigătoare în cadrul concursului internațional cu tema Arhitectură pentru vârsta a III-a și a IV-a organizat la Paris de către European Association for Architecture Education (EAAE)

2005 - bursă de merit „Dinu Patriciu”

2006 - absolventă a UAUIM

2012 - Doctorat „Spațiul public ca LOC al Agregării Urbane”, Universitatea de Arhitectură „Ion Mincu”, Facultatea de Arhitectură, Departamentul de Studii Avansate, București, România

Din 2015 - asistent la Catedra de Proiectare

